

JISKRY VÁLKY

**GARETH L.
POWELL**

Jiskry války

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Gareth L. Powell

Jiskry války – e-kniha
Copyright © TRITON, 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TRIFID

Gareth L. Powell

Jiskry války

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Embers of War

Copyright © 2018 by Gareth L. Powell

Všechna práva vyhrazena

Translation © Zdeněk Uherčík, 2018

Cover © Jiří Arbe Miňovský, 2019

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2019

ISBN 978-80-755-3700-3 tištěná kniha

ISBN 978-80-755-3753-9 ePub

ISBN 978-80-755-3754-6 Mobi

ISBN 978-80-755-3752-2 PDF

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

GARETH L. POWELL

JISKRY VÁLKY

GARETH L. POWELL

JISKRY VÁLKY

Stanislav Juhaňák – TRITON

Pro Edith a Rosie

„Krev byla jejím zhmotněným znakem a pečetí.“

Edgar Allan Poe
„Maska rudé smrti“

Prolog

Pelapatarn

Další loď ve formaci zasáhla sprška antihmotových hlavic velikosti špendlíku a vymazala ji z prostoru. Kapitánka Annelida Dealová, která vše sledovala z taktické místnosti na palubě svého Scimitaru *Spravedlivý hněv*, bohapustě zaklela. Posádky lodí Vnějších bojovaly mnohem urputněji, než předpokládala. Za každou cenu chtěly ochránit předsunuté velitelské stanoviště na planetě pod nimi. Kdyby se dokázala dostat přes ně a lokalizovat bunkr, v němž probíhá jednání, stačilo by na něj svrhnout přiměřeně velikou hlavici, a bylo by po válce. Jednou ranou by tak splnila rozkazy, které jí nařizovaly zničit velitelskou strukturu nepřítele, a způsobit tak zmatek mezi bojovými jednotkami.

Podle informací rozvědky to vypadalo na snadnou operaci typu udeř a uteč. Vnější zde měli minimum lodí, aby nepřilákali zbytečnou pozornost. Teoreticky by se jich měla bez potíží zbavit. Ale tihle parchanti bojovali mnohem divočeji, než by kdokoli – a možná i oni sami – čekal. Síly Konglomerátu už ztratily dvě fregaty a jeden lehký křižník. Dlouhá stopa špinavého dýmu ukazovala, kudy se křižník řítit atmosférou, kde z něho odlétaly kusy pláště a jiskry, dokud se nerozpadl nad noční stranou Pelapatarnu a jeho trosky nedopadly na hladinu rozlehlého oceánu.

Lodí se rozezněla siréna. Blížila se další torpéda.

Kapitánka Dealová sevřela hranu taktického displeje. Kolem ní se vznášely hologramy vážných a neklidných tváří jejich poručíků. Čekali, co udělá.

„Přes ně nic nepronikne,“ řekl jeden z nich a ona věděla, že má pravdu. Mezi planetou a jejími loděmi se nacházela většina lodí flotily Vnějších. Jakoukoli střelou by zachytily a zničily dřív, než by se dostala do atmosféry. Mohla jen doufat, že se jí podaří blokádu prorazit. Ale to by trvalo dlouho a stálo by to mnoho životů. Její Scimitary byly rychlejší a modernější než křižníky Vnějších, ale nepřítel byl zády ke zdi. Než by

se dostala na dostřel k planetě – pokud vůbec –, stačili by velitelé Vnějších opustit jednání. Pokud chce válku ukončit, musí udeřit okamžitě.

Navázala spojení s velitelstvím flotily a dozvěděla se, že z Chladného Toru se blíží letka čtyř lodí třídy Dravec. Jako posily nedokázaly do bitvy významně zasáhnout, ale velení s nimi mělo jiné úmysly.

A chtělo po ní, aby vydala rozkaz.

„Dejte mi *Adalwolfa*,“ řekla spojovacímu důstojníkovi.

„Rozkaz!“

Hlavní displej potemněl a objevil se hologram velitele *Adalwolfa*. Kapitán Valerij Jaša Barcov měl ulízané vlasy a hustý, ježatý plnovous. Seděl ve velitelském křesle a do zdířek v týle hlavy měl napojený svazek tenkých optických datových kabelů.

„*Dobryj deň*, kapitánko,“ řekl a hladově se zašklebil. Zjevně se těšil na nadcházející střet. „Hned jsme u vás.“

Dealová zavrtěla hlavou. „Ne, kapitáne. Mám pro vás jiný úkol.“

Povytláhl obočí. „Stačí říct.“

Dealová se opřela celou vahou a naklonila se nad stůl. „Máte rozkaz skočit za flotilu Vnějších. Neútočte. Vaším cílem je planeta.“

Barcov se přestal tvářit tázavě a zamračil se. „Neznáme místo jednání. Než prohledáme džungli, máme na krku lodě Vnějších.“

„Proto chci, abyste přeskočili pátrání.“

Jeho zmatek ještě vzrostl. „Ale co máme bombardovat?“

Dealová polkla. Cítila, jak jí srdce bije stále rychleji. „Všechno.“

Barcov několikrát otevřel a zase zavřel ústa. Nakonec řekl: „Chcete, abych zničil inteligentní džungli na Pelapatarnu?“

Dealová cítila, jak jí po čele stéká pot. „Dostali jsme rozkaz vyhledat ji i s kořeny,“ odpověděla.

Starý válečný harcovník chvíli vypadal zaraženě. Pak obrovským chřípím nasál vzduch a napřímil se.

„Stane se.“

Kapitánka Dealová sledovala zkázu z můstku svého Scimitaru. Chtěla vidět následky svého rozkazu na vlastní oči, ne prostřednictvím počítačové grafiky. Věděla, že dole jsou vojáci obou stran, stejně jako několik tisíc civilistů. Ale říkala si, že jejich oběť nebude marná. Byla si jistá, že velení má pravdu a rychlý a rozhodný konec nepřátelství v budoucnu zachrání mnohem víc životů, než jich v ohnivě smršti skončí.

Když se nad jediným superkontinentem planety zvedl první hřib, ucítila lehkost kolem žaludku, jako kdyby na okamžik přestala pracovat přitažlivost. Na můstku ustala veškerá činnost. Dokonce i flotila Vnějších přerušila palbu.

S hlubokým řevem se čtyři Dravci ve tvaru kulky řítili atmosférou a zbavovali se svého ničivého nákladu. Bok po boku rozsévali oheň a smrt v okruhu pěti set kilometrů. Jaderné exploze po sobě zanechávaly krátery a zapalovaly miliony čtverečních kilometrů vegetace. Výbuchy antihmoty se zakusovaly do samotné struktury planety a vymršťovaly obrovské masy zeminy a hornin. Na jiné cíle přšela drobnější munice a vybírala si všechno, co chodilo, plazilo se nebo létalo.

Stačil jeden přelet.

Objevili se odnikud a skočili pryč dřív, než se nějaká loď z nepřátelské flotily stačila otočit a napadnout je. Za loděmi zůstala v plamenech miliardu let stará biosféra a atmosféra plná popela a radioaktivního prachu.

Ohně hořely šest týdnů.

Válka skončila během jednoho.

PRVNÍ ČÁST

○ TŘI ROKY POZDĚJI

„Jako tento hrůzostrašný oceán obklopuje zelenající se pevninu,
tak leží kdesi v duši lidské jeden osamělý ostrov Tahiti,
plný míru a radosti, ale obklopený všemi hrůzami života
zpola neznámého.“

Herman Melville, Bílá velryba

Sal Konstanzová

„Slyším klepání.“ Alva Clayová se v podřepu zhoupla na paty a stáhla si svářečské brýle na oči. „Řekla bych, že nejmní dva lidi.“

Zapálila hořák a já odvrátila hlavu.

„Hej, Georgi,“ zavolala jsem, „našli jsme další. Pojdte sem.“

George Walker, snadno rozpoznatelný v jasně oranžové záchranářské kombinéze, vzhlédl od pacienta na nosítkách, kterého ošetřoval poblíž zádi stále ještě plujícího vraku.

„Ano, kapitánko.“ Šoural se ke mně stařeckým krokem a nejspíše vyrovnával kymácení vlnami rozhoupané paluby.

„Máme další živé.“ Jinou dírou, kterou už předtím Clayová vyřízla v horní části trupu, jsme zatím vytáhli čtyři členy posádky průzkumné lodi, ale jen jeden byl naživu.

Teď se *Tulák* líně pohupoval na mořské hladině a z vln vyčnívalo jenom několik čtverečních metrů jeho pláště. Jen metr od mých nohou dorážely na okraj trupu líné vlnky zbarvené slunečním světlem dooranžova. Zamnula jsem si čelo. Jak se tohle mohlo stát? *Tulák* prováděl průzkum, jestli je planeta vhodná ke kolonizaci. Jak se těm pitomcům podařilo přistát do oceánu a zatopit celou loď?

Moje záchranářská loď *Vrtošivá fena* parkovala pár set metrů východně. Visela ve vzduchu jako monstrózní bronzová kulka. Než se *Vrtošivá fena* připojila k Záchrannému sboru, bývala těžkým křižníkem třídy Dravec, patřícím jedné z nejmocnějších lidských frakcí, Konglomerátu. Osmdesát pět procent její hmotnosti tvořily motory. Proudnicový tvar jejího jinak hladkého trupu narušovaly závěsy zbraňových systémů, vypoukliny senzorů, hangáry dronů a prázdná raketová síla.

„Jak to jde, lodi?“ zeptala jsem se.

„Nepodařilo se mi obnovit primární osobnost *Tuláka*,“ pronesla *Vrtošivá fena* prostřednictvím implantátu v mém uchu. „Získala jsem přístup do jeho jádra, ale vypadá to, že si vymazal vyšší funkce.“

Zamračila jsem se. „Žádná černá skříňka? Proč by to dělal?“

„Podle poslední aktualizace stavu vinil z havárie sám sebe.“

Na obzoru se hromadily těžké mraky a hrozilo, že brzy zakryjí nízké, krvavé slunce. Mořský vítr mi cuchal vlasy. Přitáhla jsem si leteckou kombinézu těsněji k tělu a zapnula zip.

„Je to normální?“ Nikdy jsem neslyšela, že by osobnost lodi spáchala sebevraždu.

„To jsou ty průzkumné lodě,“ řekl *Vrtošivá fena* věcným tónem. „Jsou moc dlouho samy v prostoru, a pak jim z toho hrabe.“

Zadívala jsem se na vlny dorážející na téměř ponořený trup *Tuláka* a pokrčila rameny. Nic z toho nebyla naše věc. Měli jsme jen vyzvednout posádku, živou, nebo mrtvou, a dopravit ji zpátky na stanici Camrose. Až tohle bude hotové, přijdou další lidé, vyšetřovatelé a odhadci škod, aby se zabývali jednotlivými záležitostmi nehody.

„Co zbytek lodi?“ zeptala jsem se.

„Stále nabírá vodu. Odhaduji, že do úplného potopení zbývá maximálně patnáct minut.“

„Jaká je tady hloubka?“

„Patnáct set metrů. A kypí to tam životem.“

Nahlédla jsem přes okraj. Pod hladinou se míhaly rybovitě stíny. Jejich boky se blyštěly jako stříbrné nože. V hlubině pod nimi se chvěly ještě větší stíny.

„Dobře.“

„Navíc se od východu blíží bouře. Bude tady sotva za deset minut.“

„Takže bychom asi měli vypadnout, co?“ Otočila jsem se k Alvě Clayové. „Slyšela jste něco z toho?“

Clayová měla dredy stažené mastným a otřepeným šátkem. Na rukou měla těžké pracovní rukavice, které jí chránily dlaně a zápěstí, ale paže měla holé, plné tetování, která si přinesla z inteligentních džunglí na Pelapatarnu, kde sloužila jako pěšák. V tmavých svářečských brýlích se odrážel jasný plamen hořáku, který svírala v ruku. Kde se plamen dotkl trupu, vyšlehly fontány jisker.

„Řežu tak rychle, jak dokážu.“

„Jestli si nechcete namočit nohy, řežte rychleji.“ I po tak dlouhé době mi její tetování lezla na nervy. Měla jsem svoje vlastní přízraky, ale nechávala jsem si je pro sebe. Nepotřebovala jsem je dávat celému světu na odiv.

Klepání z útrov zmrzačené lodi ustalo. Jestli lidé uvěznění uvnitř mají trochu rozumu, před plamenem hořáku se ukryli. Jakmile Clayová dokončí kruh, spadne dovnitř kus pláště o průměru padesáti centimetrů.

George Walker shodil z ramene zdravotnickou brašnu a začal rozkládat samonafukovací nosítka. V červenohnědém světle slunce dostávaly jeho řídnoucí, prošedivělé vlasy růžovou barvu. Na jeho odřeném plastové boty cákala voda.

„Dávejte pozor,“ řekla jsem mu. „Nechodte moc blízko ke kraji. Nechce se mi vás vytahovat.“

Starý muž pobaveně přimhouřil oči. Myslel si, že si dělám zbytečně starosti. Už v době, kdy byla loď v armádě, ve flotile Konglomerátu, sloužil na palubě *Vrtošivé feny* jako zdravotnický důstojník a zůstal i poté, co byla vyřazena ze služby a převedena pod Záchraný sbor. Když jsem jako kapitánka nastoupila na *Vrtošivou fenu*, byl to on, kdo mě hned první den provedl po lodi a ukázal mi tajná zákoutí, cestičky a zkratky, které mohl znát jen někdo, kdo na lodi sloužil dlouhá léta. Podle všeho jsem mu připomínala jeho dceru, právničku, která žila na Zemi se dvěma dětmi a paralyzující hypotékou. Jednou jsem se s ní setkala během neplánované zastávky v Berlíně, ale žádnou podobnost jsem nepostřehla.

Ať starého muže vedlo cokoli k tomu, že k nám choval podobné city, bylo to mimo moje chápání.

„O mě si nedělejte starost, kapitánko,“ opáčil. „Hlavně nás odsud dostaňte dřív, než si tahle kraksna sedne na dno.“

V obavách jsem se zadívala k obzoru. Ty mraky se mi nelíbily. „Budu se snažit.“

Než Clayová dokončila řez, vrak zase o něco klesl a vlnky postoupily o půl metru. Vítr sílil. Věděli jsme, že závodíme s časem. Neměli jsme vybavení pro práci pod vodou. Jestli ty dva dostaneme ven, budou to poslední přeživší, než *Tulák* zahájí dlouhý a rychlý pád do tmy a ticha. Ostatním, pokud tam jsou, už nebude pomoci.

Udělal jsem, co bylo v našich silách.

Clayová vypnula autogen a odložila ho stranou. „Chcete mít tu čest, kapitánko?“

V dálce zaduněl hrom. Ty mraky tvořily okraj blížící se bouře. Obvod vyříznutého kruhu jantarově žhnul. Zvedla jsem pravou nohu a dupla doprostřed kruhu. Kov zapraštil a zaskřípal a vyříznutá část spadla do prostoru zalitého mořskou vodou. Chvilku jsme jen stály jako sochy a čekaly na pohyb, hlas, prostě cokoli. Pak Alva Clayová zaklela a nohama napřed se protáhla otvorem.

Za okamžik se s prskáním a hekáním vynořila. Jednou paží svírala kolem krku nějakého mladíka. Oba šlapali vodu, aby se udrželi na hladině.

Lehla jsem si na mokrou palubu, natáhla se dolů a s Walkerovou pomocí se mi podařilo dostat mladíka na světlo.

Překulili jsme ho na nosítka.

„Je zraněný?“

Nad palubou se přehnal poryv chladného větru. Walker mladíkovi zkontroloval pulz a mávnutím ruky mě odbyl. „Pokračujte, tohle je už moje práce.“

Nechala jsem ho skloněného nad nosítka a rychle se doplazila zpátky k otvoru. Nahnula jsem se až po ramena dovnitř a sledovala světlo baterky Clayové, které se v šeré vodě pode mnou míhalo sem a tam. Svými pohyby vířila spoustu drobných trosek. Viděla jsem předměty proplouvající kuželem světla, které dovnitř dopadalo vyříznutým otvorem. Plastová vidlička, hřeben, prázdný hrnek, jedna bota...

Od obzoru se přihnalo další zadunění hromu.

Kdybychom měli víc času, poslala bych Clayové na pomoc dron. Takhle jsme jen museli spoléhat na štěstí.

Když se Clayová vynořila podruhé, lepily se jí mokré dredy k hlavě a někde ztratila svářečské brýle.

„Něco tam je.“ Vyšvihla se vzhůru a sevřela okraj otvoru. „Vytáhněte mě.“

Popadla jsem ji za zápěstí.

„Co to...?“

„Nedělám si prdel, Sally.“ Snažila se vysoukat ven sama. „Vytáhněte mě, sakra!“

Nehádala jsem se. Za ty tři roky, co jsem ji znala, jsem Clayovou ještě neviděla takhle vytřepanou. Zažila jsem ji napjatou, možná i neklidnou, ale ne opravdu *vyděšenou*. Zabrala jsem ze všech sil a vytáhla ji nahoru. Když byla napůl venku a mohla se vzepřít na loktech, natáhla jsem se a popadla ji za opasek s náradím. Trhla jsem vši silou a Clayová se přemýkla přese mě. Byla promočená a na rtech jsem cítila slanou vodu. Odkutálely jsme se stranou, posadily se a ztěžka oddechovaly. Mezi mraky tančily blesky a stále prudší vítr přinášel první dešťové kapky.

„Kde je ten druhý?“

Clayová ztěžka polkla a snažila se popadnout dech. „Pryč.“

Zvedla jsem se a zadívala se do temného otvoru. „Ale byli tam dva...“

„Něco ho dostalo.“

Sevřela si ramena.

„Co to bylo?“

„Nevím.“ Hruď se jí zdvíhala a klesala. „Ale bylo to veliké a rychlé.“
 „Jako žralok?“ Jedna ze zatopených přechodových komor byla otevřená. Dovedla jsem si představit, že by se tudy do lodi protáhla nějaká veliká ryba.

Clayová zavrtěla hlavou. „Ne. Ne, tohle mělo chapadla.“ Vstala, vytáhla pistoli a ucouvla od otvoru. Naposledy jsem se podívala do hlubin zatopené kajuty a pak jsem následovala jejího příkladu.

Oblohou se prohnala další salva hromů. Mraky sice byly od nás ještě celkem daleko, ale před nimi se hnala clona deště jako sliny stříkající z tlamy nějaké vzteklé příšery.

„Musíme odsud.“ Clayová mířila pistolí na díru v trupu a podle všeho očekávala, že se odtamtud vynoří nějaký mořský netvor. Byla vyděšená, a měla proč. Počasí se rychle horšilo a *Tulák* se nám mohl každým okamžikem potopit pod nohama. Čas se krátil a museli jsme evakuovat přeživší. Pronto.

Chtěla jsem *Vrtošivé feně* přikázat, ať pro nás pošle člun, ale v okamžiku, kdy jsem otevřela ústa, uslyšela jsem za sebou šplouchnutí a koutkem oka jsem zahlédla, jak něco oranžového mizí pod hladinou. Ve stejný okamžik se mi v uchu ozval alarm. *Vrtošivá fena* se dožadovala mé pozornosti. Clayová to slyšela také. Na okamžik se odvážila spustit pohled z otvoru.

„Hele, kde je George?“ zeptala se se zmateným výrazem, který kopíroval chaos v mé hlavě.

Ona Sudaková

Přestože jsem byla vzhůru skoro celou noc, přinutila jsem se vylézt z postele v 0600 hodin, jako každé jiné ráno.

Vyklouzla jsem zpod deky tak, abych nevzbudila Adama, a oblékla si župan. Tiše chrápal a ležel tam jako kostěný xylofon. Vlasy uvolněné z koňského ohonu měl rozprostřené po mladé tváři. Kalhoty z umělé kůže bezmyšlenkovitě přehodil přes opěradlo křesla a jedna jeho bota, kterou odkopl ve vášnivé nedočkavosti, se teď povalovala v mém plechovém dřezu. Napadlo mě, že bych ho mohla políbit na čelo, ale nechtěla jsem ho budit. Měla jsem svůj zaběhnutý ranní režim a nechtěla jsem, aby se mi motal pod nohy. Vyšla jsem tedy z kajuty a co nejtíšeji za sebou zavřela dveře.

Chodba ústila do šachty, snad padesát metrů na výšku a poloviční šířky, lemované ze všech stran balkony a visutými zahradami. Vzduch byl lahodný, příjemně teplý a voněl po růžích a vlhké prsti. Poletovali jím motýli a ptáci, mezi květy se míhaly včely. Chvilku jsem postála a opájela se. Jednoho dne napíšu báseň o životě na *'damu* nebo některé z jeho sesterských lodí ve tvaru doutníku.

Jednoho dne, ale nebude to dnes.

Lehce jsem si utáhla opasek županu, zamířila k nejbližší transportní šachtě a sjela šest palub do tělocvičny. Každé ráno bez výjimky jsem si chodila na hodinu zacvičit. Tenhle zvyk mi zůstal z dlouhých let v...

Zarazila jsem se dřív, než jsem dokončila myšlenku, a soustředila se na běžecké trenážery a činky.

V 0700 hodin lodního času jsem se po usilovném cvičení chladila a odpočívala v bazénu. Obrovským oknem, které zabíralo celou zadní stěnu tělocvičny, jsem pozorovala vzdálené, prachovité shluky blyštivých hvězd.

Během několika hodin se přiblížíme k Mozku, prvnímu z Objektů, které jsme měli mít.

Geest van Amsterdam nechtěl v Galerii prodlévat déle, než bylo naprosto nezbytné, ale mnozí cestující, včetně mě, se chtěli podívat na Objekty zblízka a byli jsme velice neodbytní. Kromě toho, že Galerie ležela ve sporné oblasti vesmíru, musel *'dam* myslet na dodržení trasy. U tohoto typu lodí bylo striktní dodržování letového řádu vždy otázkou cti. Když ale kapitán Benton nakonec zasáhl v náš prospěch, loď neochotně souhlasila s prodloužením našeho pobytu v systému a těsným průletem kolem Mozku, Obráceného města a Dvanáctistěnu.

Byli jsme radostí bez sebe. Stejně jako většina lidí i já jsem vídala jen záběry Objektů, takže možnost vidět *tři* z nich na vlastní oči mi připadala jako příležitost, která se naskytne jednou za život, jako zážitek, který pak člověk vypráví vnoučatům. Když to loď ohlásila, měla jsem z jejího ústupku opravdovou radost.

Po sedmi týdnech opatrného flirtování jsem se konečně nechala svést mladým básníkem Adamem Lerouxem, který mě neobratně a s tragickým zápallem pronásledoval po celou dobu cesty, a těšila se, že budu ony tajemné skulptury pozorovat ve společnosti svého mladého milence. Chtěla jsem je vidět jeho očima. Jeho radost bude mnohem čistší a dětšější než cokoli, čeho bych já byla schopna, a využiju ji v básni, kterou jsem se o setkání chystala napsat.

Adamovi bylo osmnáct a půl roku. Byl to vytáhlý, nemotorný adolescent, ale už si osvojil světažnalé pohrdání tím, čemu říkal „obyčejnost všedního bytí“. Narodil se a byl vychován na *'damu* a během svého krátkého života viděl mnoho světů, ale většinou jen přes okna a obrazovky ve své kajutě. Neměl téměř žádné zkušenosti, které by získal vně bezpečného prostředí lodě, a ještě méně zkušeností se ženami. Byl úplně jiný než muži, které jsem znávala, a myslím, že právě tahle novost byla jednou z věcí, které mě na něm přitahovaly. Rozhodně to nebyla jeho příšerná poezie postrádající delikátnosti, kterou by jí jistě dodal starší, zkušenější duch, plná extrémů a naprosto zbytečně dramatická. Kdyby naše cesta nebyla tak dlouhá, nikdy bych si ho do postele nepustila.

Ani teď, když jsem se líně povalovala v teplé vodě, jsem si nebyla jistá, jestli jsem neudělala trapnou chybu. Především byl o mnoho mladší než já a chtěl, abych ho naučila všechno, co vím o poezii.

To bych zvládla za půl hodiny.

Během posledních tří let jsem vydala několik epických básní, které se setkaly s poměrně nečekaně bouřlivým ohlasem. Ale žádnou z nich jsem nepovažovala za mistrovské dílo.

Ty básně nebyly poetické. Naopak jsem použila jednoduchý, téměř popisný jazyk a samotné básně byly strohé, obtěžkané vinou a nepsala jsem je pro široké publikum. A přesto snad právě jejich jednoduchost a nedostatek nadutosti rezonovaly s náladou poválečného publika a daly zaznít jejich přetrvávajícímu pocitu ztráty a lítosti. A ke svému překvapení a zděšení jsem zjistila, že se má neumělá slova proslavila v celé Většině a byla velebena jako hlas ztracené generace.

Při zpětném pohledu vím, že jsem nikdy neměla publikovat, dokonce ani soukromě. Nemohla jsem ale vědět, že nějaký můj dobromyslný kamarád umístí moji poezii na celosystémový literární server nebo že se ta slova tolik zalíbí čtenářům Většiny. Zamýšlela jsem je jako malý, osobní hold, jako popel z pohřební hranice rozptýlený do oceánu kultury. Namísto toho nepřipravené čtenářstvo vidělo v mém převyprávění starých děl novou politickou naději a odmítnutí teritoriálních gest, která nás dovedla až k válce o Archipelag. Spíš náhodou jsem se stala čelní postavou, symbolem obnovení.

Ale to jediné, co jsem doopravdy chtěla, bylo zmizet a zapomenout na válku. Nechtěla jsem o ní stále dávat interview. Nesnášela jsem, že svoji tvář stále vidím ve zprávách a literárních zpravodajích. Nechtěla jsem nic jiného než na to všechno zapomenout.

Proto jsem se těšila, až uvidím Objekty.

Před deseti tisíci lety byl sluneční systém, který teď známe jako Galerii, vzdáleným a tuctovým místem. Jen malé nažloutlé slunce se sedmi na-prosto obyčejnými planetami. A pak, před nějakými deseti tisíci lety, někdo z těch planet vysochal sedm obrovských skulptur, a nikdo neví kdo a proč.

Šest tisíc let po jejich vzniku dorazili lidští průzkumníci a pojmenovaly útvary podle toho, co jim připomínaly. Bráno v pořadí od slunce byly nyní známé jako Slza, Zubatý blesk, Mozek, Obrácené město, Dvanáctistěn, Zvonový pohár a Rozbité hodiny.

Dokonce i dnes zůstával jejich význam záhadou. Ale protože přetrvaly tolik tisíciletí, doufala jsem, že s jejich pomocí najdu způsob, jak dostat

svůj vlastní předchozí život do nějaké perspektivy. Prostřednictvím rozjímání a psaní jsem chtěla postavit svých pár dní proti nezměrnosti deseti tisíc let, a vypudit tak bolest. A kdybych se na Objekty dívala Adamovými mladými očima, možná bych to dokázala.

Prvním Objektem, k němuž jsme se měli přiblížit, byl Mozek. Je to macatý ovoid velikosti Marsu. Svoji existenci započal jako naprosto běžná koule. Pak neznámí sochaři nějakou nepředstavitelnou technologií změnil jeho tvar a do jeho povrchu vyhloubili hluboké a křivolaké rýhy. Ty největší byly velké jako kašony, ty nejmenší nebyly širší než několik centimetrů. Dohromady vytvářely spletitý, celoplanetární, neuvěřitelně složitý labyrint bez zřejmého začátku, konce, vstupu či středu.

Chtěla jsem ve vodě zůstat ještě půl hodiny a oknem sledovat, jak se blížíme k Mozku. Doufala jsem, že mi voda zmírní napětí v krku a ramenou a spláchne únavu ze cvičení. Až se víc přiblížíme k Mozku, vrátím se do kajuty a probudím Adama. Oblékne se a dáme si čaj a suší na vyhlídkové palubě v přední části lodi, kde se shromáždí většina posádky a cestujících, aby pod průhlednou kopulí byli svědky největšího přiblížení.

Pomaloučku jsem upadala do spánku, když se voda zachvěla. Napřed to bylo příjemné, jako nechat se houpat v mateřské náruči. Druhé, silnější zachvění mě vytrhlo z dřímoty a já se chytila okraje bazénu. Světla zablikala. Za oknem jsem zahlédla roj jisker.

Torpéda!

Někdo na nás útočí, ale kdo? A proč neznějí sirény? Proč se nebráníme?

Motory byly vypnuté, dokonce ani klimatizace nefungovala. Ticho bylo strašidelnější a děsivější než ten nejsilnější hluk.

Vyskočila jsem z vody a popadla župan. Ze sauny se vynořila zmatená mladá dvojice. Protáhla jsem se hned za nimi a běžela k chodbě. Nebyl čas přemýšlet. Nebyl čas nikoho dalšího varovat. Bylo možné, dokonce pravděpodobné, že mi zbývá jen několik minut života, a potřebovala jsem ještě zařídit pár věcí.

Ashton Childe

Elektrický ventilátor drnčel, vzduch tady u rovníku žhnul. Vlhká košile se mi lepila na žebra a já záviděl obyvatelům severních, chladnějších oblastí planety. I přes zavřené dveře kanceláře sem pronikal neodbytný zápach džungle za hranicemi letecké základny. Pozoroval jsem zbraň na stole přede mnou. Byla malá, kompaktní a vypadala účinně. Černá, kovová, ve tvaru písmene L, s dotykovou spouští a malým otvorem na konci hlavně. Báł jsem se, že jestli budu muset v téhle páchnoucí díře strávit ještě den, rupne mi v kouli a někoho zastřelím. Báł jsem se, že ten někdo budu já.

Měl jsem povolenou kravatu. Roztřesenýma rukama jsem si ji stáhl úplně a nacpal ji do šuplíku. Na stěně vedle mě visela dvourozměrná mapa okolního terénu. Špendlíky a barevné značky označovaly rozmístění jednotek a hlavních strategických cílů. Téměř všechny značky byly umístěny odhadem, na základě pozorování našich pilotů. Všechno tady bylo primitivní. Dal bych levou kouli za pořádný satelitní průzkum frontových linií, ale pokaždé, když jsme nějaký poslali nahoru, vláda ho sundala. A moje zdroje rozhodně nebyly neomezené. Dokonce i nahrazení jednoho rozhrkaného hliníkového zásobovacího letounu by trvalo čtyři nebo šest týdnů. Během té doby by naši spojenci v horách museli šetřit municí a pořádně si utahovat opasky.

Krutou pravdou bylo, že pokud šlo o rozvědku Konglomerátu, tahle občanská válka prostě neměla prioritu. Při pohledu ze vzdálenosti stovky světelných let to bylo sotva víc než nepříjemná provinční šarvátka. Tajně jsme protivládni partyzány zásobovali zbraněmi, jídlem a léky, ale víc jsme se nevměšovali. Hlavouni sem samozřejmě mohli poslat pár válečných Scimitarů, několik tisíc vojáků a ukončit konflikt během několika hodin. Tahle planeta naneštěstí ležela na politické zlomové linii mezi Konglomerátem a Vnějšími, proto jsme naši činnost prováděli jen prostřednictvím civilních frontových organizací. Celý vesmír mimo tuhle

kouli bláta věděl jen to, že provozují dobročinnou přepravní leteckou společnost, která zaměstnává sedm pilotů, dva tucty mechaniků a rozváží humanitární pomoc uprchlíkům před boji. Ve skutečnosti naše materiální pomoc jen prodlužovala vzpouru, která destabilizovala celou oblast.

Otřel jsem si čelo rukávem. Za celou dobu, co jsem tady, jsem si nepřípadal čistý. Dokonce i studená sprcha fungovala jen tak dlouho, dokud jste byli pod ní. Jakmile jsem z ní vylezl, začal jsem se znovu potit.

Ťukl jsem nejistým prstem do pistole a roztočil ji. Na potlučené a zprohýbané desce kovového stolu nepříjemně skřípala.

V zásuvce se zmuchlanou kravatou byl také plastový sáček se třemi kousky barracudy, místní, mírně návykové kořenové drogy. Strčil jsem si jeden kousek do koutku úst, kousal a nechal jeho trpkou šťávu smísit se slinami.

Žvýkání barracudy mě dostalo z nejhoršího. Přestaly se mi třást ruce, ale nepomáhalo to proti nekonečné administrativní nudě proložené chvilkami čirého děsu – jako když minulý týden vládní dron ostřeloval letiště a já se musel schovat právě pod tenhle stůl. Tohle bylo vůbec to nejhorší místo, kam mě mohli přidělit. Jedinou záhadou zůstávalo, co jsem provedl, že jsem si takové zacházení zasloužil.

Pistole na stole se pomalu zastavila a její hlaveň mi mířila na žaludek. Vteřinu nebo dvě jsem si představoval, že vystřelí. Buď v důsledku nějaké závady, nebo otřesy způsobenými točením. Než jsem se nechal naverbovat k rozvědce, byl jsem polda a viděl jsem dost střelných zranění způsobených neopatrností nebo nějakým selháním. Snadno jsem si dokázal představit, jak pistole odmrštěná zpětným rázem letí přes místnost, zášleh z hlavně pálí umělou bavlnu vlhké košile, kulka proniká kůží a svalstvem, týlem narážím do opěradla židle, která na svých rozvrzaných kolečkách kousek popojede.

Zacukalo mi levé oko.

Aspoň bych se odsud dostal. Trápilo mě jediné – jak dlouho by moje tělo na téhle židli tlelo, než by někoho napadlo zajít se na mě podívat. V tomhle vedru by to šlo rychle. Piloti měli své týdenní rozvrhy, takže pokud by se nevyskytl nějaký problém, mohlo by trvat dny, než by mě někdo objevil.

Cucal jsem kořen a znovu jsem roztočil pistoli. Roztáčel jsem ji i o hodinu později, když mi v kapse zabzučel terminál.

Už dávno jsem neměl hovor a chvíli mi trvalo, než jsem odhalil zdroj zvuku. Když zabzučel podruhé, vytáhl jsem terminál z kapsy a zapnul displej.

Byla to zpráva z velitelství, přenášená úzkým paprskem ze zásobovací lodi na samém okraji sluneční soustavy. Když jsem si ji třikrát přečetl, strčil jsem pistoli do zásuvky stolu a zamkl ji.

Prudce jsem vstal a židle třeskla o stěnu. Měl jsem naléhavé nutkání projít se na obchodní stanici na druhém konci letiště, kde jsem věděl, že najdu jedinou osobu, která pochopí, co po mně velení rozvědky Konglomerátu požaduje.

Sal Konstanzová

Vrtošivá fena mi ukázala záznamy čidel. Životní funkce George Walkera selhávaly jedna po druhé jen několik vteřin poté, co ho něco stáhlo do moře.

„Mám záběry,“ řekla loď.

Byly jsme zpátky na palubě a já seděla ve velitelském křesle uprostřed polokulového můstku, obklopená namodralým světlem přístrojů a displejů. Alva Clayová odešla na lodní ošetrovnu zajistit nosítka s mrtvými a raněnými.

Na jedné z velkých obrazovek se objevil záznam téměř potopeného *Tuláka*. Viděla jsem samu sebe, jak ležím na palubě s rukama v kruhovém otvoru a pomáhám Clayové ven. Za mnou se George Walker v oranžové kombinéze krčil vedle nafukovacích nosítek a prošedivělou hlavu skláněl k mladíkovi, kterého jsme právě vytáhly ze zatopené lodi. George byl otočený zády k vlnkám, které mu šplouchaly na paty, a nemohl vidět tápající, tenounká chapadla, která se k němu sunula, a jako břitva ostré háčky, které se vlhce leskly v posledním rezavém světle.

„Stop!“ Dál jsem to nechtěla vidět. Nechala jsem si ukázat ztroskotanou loď v reálném čase.

Tulák byl jako veliká, tmavá skvrna těsně pod hladinou. Jeho polohu prozrazovala jiná výška vln, které se v nejmělkším místě, na zádi, těsně nad motory, lámaly. Loď byla celá pod hladinou, ale ještě se nepotopila. Stále se držela.

„Je nějaká naděje, že by mohl být naživu?“

„Žádná.“

„Co když se mu uvolnila čidla? Možná...“

„Ne.“ Hlas *Vrtošivé feny* zněl skutečně lítostivě. „Mrzí mě to.“

Zamnula jsem si oči. Nejraději bych zalezla do postele, přetáhla si přes hlavu spacák a předstírala, že tenhle den vůbec nebyl.

George Walkera jsem znala tři roky. V té době už byl inventářem lodi a patřil k ní stejně jako nepřetržitě šumění klimatizace nebo spolehlivě hnusné kafe v jídelně. A teď byl pryč. Zemřel mi před očima.

Podobné situace měly svá jasná pravidla a kapitán byl vždycky odpovědný za bezpečí posádky. Před vstupem na *Tuláka* jsem měla nařídít hloubkový podmořský sken a vyhodnocení nebezpečnosti místní fauny. A když už jsme byli dole, neměla jsem George ani na okamžik spustit z očí. Nebylo vůbec důležité, že útok byl tak rychlý, že ani *Vrtošivá fena* nedokázala včas zasáhnout. Až se vrátíme na stanici Camrose, začne vyšetřování, a já budu ráda, když vyvážnu s přísnou důtkou. V nejhorším případě, pokud dojdou k závěru, že neprozkoumání podmořského života v okolí bylo hlavní příčinou jeho smrti, mohu přijít o velení.

Ale teď na ničem z toho příliš nezáleželo. Walker byl po smrti a bolest z jeho ztráty byla jako rampouch zabodnutý do prsou. Jedinou chabou útěchou bylo, že ať se mu stalo cokoli, telemetrické údaje naznačovaly, že to proběhlo hodně rychle.

Zírala jsem na záběry *Tuláka*. Jak se vůbec mohlo stát, že skončil v moři? Jak mohlo dojít k jeho zatopení? Pojistky bránily, aby se oboje dveře přechodové komory otevřely současně. Aby došlo k zaplavení lodě, bylo třeba pojistky nějak obejít, nebo zničit.

Poklepala jsem nehtem na obrazovku a zvětšila obraz potopené lodi. „Mohla to být sabotáž?“

„Nedostatek údajů.“

Otočila jsem se k menší postranní obrazovce a vyvolala si taktický přehled okolí planety. „Byly v době dopadu *Tuláka* v systému ještě další lodě?“

Hlavní obrazovka se zavlnila a objevil se obličej. Primární personální interface *Vrtošivé feny*, či avatar, byl simulovaný lidský obličej tak zprůměrované a symetrické krásy, že bylo téměř nemožné určit, jestli je to muž, nebo žena. Simulace měla černé, rozčuchané vlasy po ramena, černé oči jen s náznakem kožní řasy a oblečená byla do bílé košile s černou kravatou.

„Nemohu říct.“

„Ani stopa po někom, zatímco jsme byli tam dole?“

„Nic.“ *Vrtošivá fena* se mnou měla trpělivost. Kdyby se v tomto systému objevila ještě nějaká jiná loď, okamžitě by ji byla vyhodnotila jako potenciální hrozbu. Samotná skutečnost, že neaktivovala ochranné clony a nepřijala protiopatření, by měla stačit, abych to věděla. Zatím neobjevila nic mimořádného.

Měli jsme dva živé. Jestli budou schopni mluvit, mohla bych je vyslechnout. Do té doby je mým jediným úkolem dostat *Vrtošivou fenu* zpátky na stanici Camrose. Zapnula jsem vnitřní komunikační systém. „Jste připravená k odletu, Clayová?“

„Všechno je připoutané, kapitánko,“ ozval se mi v uchu její hlas.

„Dobře, odlet za jednu minutu. Lodi, začni s odpočtem.“

„Ano, kapitánko.“

Obvykle jsme se nezdržovali formalitami, ale kvůli Georgeovi jsem chtěla, aby tenhle let proběhl jako podle příručky. Cítila jsem, že aspoň tohle mu dlužím. Opřela jsem se a sledovala, jak se odpočet na hlavní obrazovce blíží k nule.

Po dvaceti vteřinách *Vrtošivá fena* přerušila odpočet.

„Zachytila jsem přednostní signál.“

Věděla jsem, co to znamená.

„Jiná loď v nouzi?“

Na hlavních obrazovkách se objevilo trojrozměrné zobrazení hvězdného okolí. Jasně žlutý blikající kruh označoval drobnou modrou hvězdu několik desítek světelných let ve směru rotace od naší současné polohy.

„Je to *Geest van Amsterdam*.“ Na vedlejší obrazovce se rozzářilo schéma dlouhého, proudnicového válce. „Byl napaden v Galerii. Je to linková loď středního doletu registrovaná na Třpytném ostrově. Dvě stě členů posádky, čtyři sta cestujících, tři stovky stálých obyvatel.“

„Do prdele.“

„A my jsme nejbližší loď.“

Opřela jsem se a zafuněla. „Máme tady místa sotva pro tři stovky.“ A i tak bychom je musely namačkat jako sardinky do plechovky.

„Přesto jsme nejbližší loď. Budeme tam o několik dní dřív než kdokoli jiný.“

„Počítáš s tím, že musíme natankovat a doplnit zásoby?“

„Druhá nejbližší záchranná loď je *Přerušovaný signál* a právě hledá ztracenou nákladní loď na okraji mlhoviny Tučňáka.“

„To je přinejmenším čtrnáct dní daleko.“

„Přinejmenším.“

Narovnala jsem se. „Říkáš, že byla napadena?“ Věděla jsem, že Galerie leží ve sporné oblasti, na krvavé křižovatce několika politických frakcí, jak lidských, tak i jiných.

Avatar *Vrtošivé feny* pokrčil rameny. „O útočnicích se nic neví. Ale podle posledního signálu to vypadá, že se umělá inteligence lodi sama vypnula a nechala posádku bez ochrany.“

Cítila jsem, jak se mi ježí chloupky v týle. „Jako *Tulák*?“ Mohlo být zdánlivě nevysvětlitelné nouzové přistání průzkumné lodě důsledkem podobného útoku?

„Shoda okolností je pozoruhodná.“

Zadávala jsem se na obrazovku, na níž stále byl pomalu mizející vrak *Tuláka* zmítaný bouří. „Jak rychle se tam můžeme dostat?“

„Když počítám naložení nouzových zásob na stanici Camrose, tak sedm dní.“

Ušklíbala jsem se. „Za sedm dní bude po všem. Nemůžeš se tam dostat rychleji? Myslela jsem, žes bývala válečný koráb.“

Nahoře tančily blesky. Vlny pod námi byly stále vyšší.

„Mohli bychom to snížit na pět,“ řekla *Vrtošivá fena*. „Pokud chcete riskovat významné zhoršení funkce motorů.“

„Jak významné?“

„Je dvanáctiprocentní pravděpodobnost nesprávného chodu a sedmiprocentní pravděpodobnost naprostého zničení.“

Přestože hovořila neutrálním tónem, představovala jsem si, že jsem zachytila stopu vzrušení. Vypadalo to, že mé profesní ukřižování bude muset počkat.

„Dobře, jdeme na to.“

„Plnou rychlostí na stanici Camrose?“

„Dej do toho všechno.“

Vmáčkla jsem se hlouběji do křesla a *Vrtošivá fena* zatím stoupala kru-pobitím a prudkými poryvy větru. Kolem nás práskaly blesky, klouzaly po trupu a odrážely se ve vlnách pod námi. Déšť rozmazával obraz venkovních kamer.

Existovala dost slušná pravděpodobnost, že aspoň někdo z cestujících na *Geest van Amsterdamu* přežil. Většina lodí byla vybavena bezpečnostními tlakovými uzávěry, které oddělily poškozené sekce a ve zbytku lodě uzavřely co nejvíc vzduchu. Některé větší lodě se dokonce dokázaly rozdělit na menší „záchranné čluny“. Případy, kdy jeden mikrometeorit způsobil únik vzduchu z celé lodí, se obvykle vyskytovaly v historické literatuře nebo v beletrii. Ve skutečnosti se s něčím takovým počítalo po celá staletí vývoje kosmických lodí. Pokud by nějaká střela nebo úlomek kosmického smetí náhodou unikly antikolizním kanonům, jimiž byla vybavena většina moderních lodí, bylo vysoce nepravděpodobné, že by

vyřadily víc než několik vnitřních oddílů. Vesmírné cesty jsou vždy nebezpečným podnikem, ale jen velice málo lodí bylo v poslední době ztraceno zároveň s celou posádkou.

Vrtošivá fena, zavěšená nad oceánem, zvedla svůj špičatý čenich k noční obloze. Řady senzorů se zasunuly do trupu. Motory nasávaly energii. Všechny ukazatele vyskočily do červených hodnot a starý válečný koráb se vrhl vstříc nebeské báni.

Vrtošivá fena

Když jsme byli dost daleko od gravitačního pole planety, začala jsem oscilovat, skákala jsem po membráně vesmíru jako plochý oblézek hosený na hladinu průzračné tropické zátoky. Na trupu jsem cítila letmé doteky surového světla hvězd a slyšela zmučené vytí slunečního větru. Slyšela jsem slabé útržky komunikace lodí v okolních systémech, ozvěny jejich signálů rozprostřených mezi světelnými roky díky podivuhodným fyzikálním vlastnostem nadprostoru. Některé z těch lodí patřily lidské Většině, jiné ostatním rasám Rozmanitosti. Můj trup se chvěl v reakci na každý takový vzdálený výron dat, a protože jsem byla mimo omezující působení atmosféry, vysunula jsem sady senzorů, abych získala víc údajů, a dávno nefunkční zbraňové systémy ožily a zaměřovaly potenciální hrozby.

Byla jsem zkonstruována k ničení. Před vyřazením ze služby jsem nesla arzenál schopný ničit planety a likvidovat nepřátelské armády. Když jsem později získala svědomí a stala se lodí Záchraného sboru, mohla jsem si nechat některou obrannou výzbroj – protiraketové clony elektronické obrany, vrhače klamných cílů, obranné kanony –, ale neschopnost zabíjet, působit obrovské a rozhodující poškození svědila jako amputovaná končetina. Bojové reflexy jsem měla zakořeněné příliš hluboko. Nebylo možné je zrušit bez významného zásahu do toho, co a kdo jsem. A s tím jsem nehodlala souhlasit. Namísto toho jsem našla způsob, jak své schopnosti využít pro něco dobrého. Při pátracích a záchraných akcích pro Záchraný sbor jsem musela být rychlá, bystrá a nebojácná. Dokázala jsem využít každý úskok a taktickou zkušenost, které jsem získala v námořnictvu. Abych efektivně vykonávala své povinnosti, nesměla jsem se vyhýbat nebezpečným prostředím a situacím, při nichž často došlo ke zničení nejedné lodi. A pokud se tato loď stala obětí pirátů nebo nepřátelského útoku, musela jsem být připravena bránit sama sebe. Z těchto důvodů byly vyřazené válečné lodě vhodné pro službu

u Záchranného sboru. Místo toho, abychom patřily jednotlivým vládám nebo korporacím, sloužily jsme celé lidské Většině a při plnění povinností jsme musely čelit výzvám, riskovat a někdy se i střetnout s nepřátelskou lodí, i když bez možnosti zasadit takový úder, jakého jsme kdysi byli schopny.

Jako těžký křižník jsem bývala nástrojem silové diplomacie a ničení. Už jsem nebyla vražedný stroj, ale při zachování všech svých schopností jsem se v Záchranném sboru stala prostředkem k záchraně životů.

Skoro mi to stačilo.

Pokud jsem schopna posoudit, dovedou lidské bytosti efektivně myslet na dvě nebo tři věci zároveň, maximálně na šest. Moje vědomí obsahovalo celou strukturu lodi, zahrnovalo v sobě dohled nad provozem elektrických obvodů, plazmových komor, navigačních systémů, záložních generátorů, systémů kryogenických palivových nádrží, sad senzorů s velkým i krátkým dosahem a dalšího zhruba milionu součástí, nezbytných pro můj trvalý provoz. Také jsem sledovala prostory posádky. Dívala jsem se, jak moji obyvatelé truchlí pro svého ztraceného druhá, a pátrala ve svých vlastních pocitech, abych vyhledala odpovídající reakci. Nepodařilo se mi však najít nic vhodnějšího než prchavou lítost. George Walker sloužil jako člen mé posádky mnoho let, ale nebyla jsem stavěná na to, abych dokázala truchlit. Dovedla jsem pečovat o to, aby se mým obyvatelům vedlo dobře, ale neuměla jsem být zdrcená jejich odchodem. Dříve jsem také přišla o členy posádky. Jejich duchové se procházeli pustými chodbami mých kasárenských palub. Během své aktivní služby jsem poskytovala domov tři sta sedmi mužům a ženám z flotily Konglomerátu. Teď, po ztrátě doktora, tvořila moji posádku (když nepočítám dva přeživší z Tuláka) kapitánka Sally Konstanzová, záchranářka Alva Clayová a palubní strojník Nod. V útrobách lodi stavené pro stonásobný počet lidí teď chrastili jen tři.

Konstanzová a Clayová byly vcelku obyčejní lidé, přestože pocházely z rozdílných kultur v rámci Většiny, a Clayová si navíc nesla spoustu vylepšení z doby, kdy sloužila u námořnictva. Naopak Nod byl modrý, oboupohlavní Druff z planety Lestipidese.

Drobní, samotářští, hašteřiví a apolitičtí Druffové měli vrozené vlohy pro všechno mechanické a elektrické, a proto byli v celé Rozmanitosti velmi žádáni. Posledních dvě stě let jen velmi málo lodí – lidských či

jiných – létalo bez toho, aby mělo v posádce alespoň jednoho příslušníka tohoto druhu.

Šimrání v mých břišních a hřbetních anténách mi prozradilo, že během poslední oscilace se plně tři čtvrtiny mé hmotnosti ponořily do řvoucí prázdnoty nadprostoru. Nastal čas na plný přechod. Kapitánka Konstanzová byla na svém místě na můstku. Oznámila jsem, že jsem připravena, a ona dala svolení k vnoření.

Prostorami posádky se rozezněl skokový poplach. Na ošetřovně Alva Clayová zkontrolovala přeživší, kteří byli pevně připoutáni k lůžkům, a sama se posadila do křesla a zapnula si bezpečnostní pásy. Nod se ve špatně osvětlených, stísněných a komplikovaných hlubinách technických palub schoulil do improvizovaného hnízda z plastových trubek a měděného drátu.

Všichni věděli, že to bude drsné.

Dokázala jsem skočit dál a hnát se rychleji než většina civilních plavidel, ale dokonce i já jsem musela vyvinout mimořádné úsilí, abych dosáhla stanice Camrose v požadovaném čase. Neměla jsem čas vycizelovat přechod mezi normálním vesmírem a hyperprázdnem. Namísto elegantního skoku prorazím hranici jako velryba ve výskoku.

„Pět sekund,“ oznámila jsem prostřednictvím vnitřních reproduktorů. Kapitánka pevně svírala područky křesla. Klouby jí zbělely.

„Čtyři.“

Alva Clayová políbila keramický přívěsek, který měla na krku, a zamumlala nějakou modlitbu v jazyce svých předků. Hluboko dole Druff ve svém hnízdě zakňučel.

„Tři.“

Na vteřinu jsem se odpoutala od třpytivého rozhraní realit a soustředila síly jako ryba, která se chystá vyskočit do sluneční záře.

„Dva.“

Přesměrovala jsem energii do skokových motorů a vedlejší systémy a periferní aplikace zpomalily chod.

„Jedna.“

Sal Konstanzová

Loď se vzepjala a trhla sebou, když prorazila membránu mezi naším vesmírem a hvízdající prázdnou nadprostoru. Paluba se vzedmula a můj žaludek se ocitl ve stavu beztlíže. Aby mohla *Vrtošivá fena* skočit do vyšších dimenzí, musely její motory provrtat červí díru v předivu času a prostoru. Byl to ohromující fyzikální proces a já jsem ani nepředstírala, že mu rozumím. Všechno, co jsem věděla – a potřebovala vědět –, bylo, že obrovská rychlost vystavovala loď a její posádku nepředvídatelným gravitačním jevům. Z toho důvodu bylo ústí červí díry velice nebezpečným místem.

Tentokrát jsme měli štěstí. Cítila jsem, jak mi neviditelné prsty tahají za oblečení a za tváře. Loď se třásla jako pes střelený do břicha. Viděla jsem rozmazaně, jako kdybych se v hustém dešti dívala z okna. Pak, s posledním trhnutím, všechno zapadlo zpátky na místo. Obraz na externích monitorech se změnil z hvězdami poseté černě na beztvárovou šed. Byli jsme skrz. Usadili jsme se v nadprostoru a unášelo nás to k systému Camrose, jako když vítr žene papírovou vlačstovku před přicházejícím cyklónem.

O dva dny později jsme vypadli zpět do vesmíru, jen několik tisíc kilometrů od našeho cíle. Oba mladíci, které jsme vytáhli ze ztroskotané průzkumné lodi, mezitím zemřeli. Jeden na vnitřní krvácení, druhý na jakousi infekci, způsobenou mořskou vodou v jeho otevřených ranách. Bez George jsme neměli znalosti ani vybavení, abychom je dokázali zachránit.

„Všechno to bylo na prd,“ houkla Alva. Šla jsem právě do své kajuty a byla k smrti unavená, protože jsem se skoro jeden a půl dne hrbila nad navigačními displeji. Ona se vracela z tělocvičny. Přes rameno

měla přehozený bílý ručník a v prstech se jí pohupovala poloprázdná lahev s vodou. Bylo to poprvé, co jsme se za posledních šestatřicet hodin viděli, a zároveň to byl náš nejdelší rozhovor za celý let. „Nikdy se ne dozvíme, proč ztroskotali.“

Pokrčila jsem rameny. „Byli dlouho venku. Možná to byla mechanická závada. Možná začali být ledabylí.“

Alva přimhouřila oči. „Vy sama jste byla dost ledabylá.“

Začínala jsem mít vztek. „Myslíte si, že jsem to měla předpokládat?“ „Možná.“

Zrudla jsem. „V životě jste nevelela lodi.“

Její odpověď byla stejně chladná jako fantomové větry, které lomcovaly trupem: „O pozemních operacích toho vím víc než vy. Víím, jak se postarat o svoje mužstvo. Byla jsem s nimi na frontě, v bahně. Velela jsem četě.“

„A já jsem velela fregatě.“

Ušklíbla se. „Tyhle lodě lítají samy.“

Cítila jsem, jak se mi prsty samy svírají kolem jílce ceremoniálního mečíku, který jsem už dávno nenosila. „Trhněte si.“

Dívaly jsme se jedna druhé do očí a byly jsme tak blízko, že jsem cítila její ústní vodu. Byli si s Georgem blízcí. Pomáhal jí s rehabilitací. Učil ji hrát šachy. Chtěla jsem jí říct, že George zemřel, když jsme byli na zemi, ne ve vesmíru, a ten netvor udeřil tak rychle, že ani loď nestačila spustit poplach. Chtěla jsem jí říct, kolik životů jsem zachránila v Zátoce kostí a na Big Hillu a že jsem všechny tyhle akce strávila izolovaná na velitelských palubách své lodi. Že když jsme operovali v rámci planety, spoléhala jsem se na její znalosti, protože jsem neměla s pozemními operacemi zkušenosti. Ale měla jsem dojem, že bych v jejích očích jen potvrdila, že nejsem schopná velet.

Během války jsem se dostávala do palby a velela své lodi, když se kolem nás rozpoutalo peklo. Čelila jsem smrti a neúspěchu, ale nepodělala jsem se a moje loď byla stále schopná letu. Ale přestože jsem se během tří let u Záchraného sboru účastnila víc než třiceti akcí, nikdy jsem se nedostala na zemi pod palbu, nikdy jsem, mimo pancéřované útroby lodě, nebyla odpovědná za křehká lidská těla. Věděla jsem, že jsem měla předvídat a říct Georgeovi, aby nerozbaloval nosítka příliš blízko vody, ale byla jsem příliš roztěkaná.

Alva na mě měla vztek, protože si myslela, že jsem za jeho smrt odpovědná. Já měla také vztek, protože jsem se bála, že má pravdu.

Když *Vrtošivá fena* přistála na Camrose, vyšla bez ohlednutí z lodi a já si ulehčeně oddechla. Stále patřila k mé posádce, a jakmile loď doplní

palivo, vrátí se na palubu. Já proti ní nezahájím disciplinární řízení pro nekážeň a ona zatím bude mít čas vypustit páru a vybit si vztek v barech a hostelech v dolních palubách stanice. Opije se, popere, a až se vrátí, bude klidnější.

Jako bývalá mariňáčka měla vrozený respekt k subordinaci. Ale to neznamenal, že mám právo očekávat, že mě bude respektovat jako člověka. Ve Sboru si člověk získával uznání svými činy. Velící důstojník byl vždycky odpovědný za své činy, a pokud byly nepřijatelné, byl přerazen nebo, v těch nejhorších případech, vyletěl ze Sboru úplně. Clayová byla sice prchlivá, ale pochybovala jsem, že její odpor ke mně někdy přeroste v otevřenou vzpouru. Pochybovala jsem, že vůbec sepíše hlášení.

Chvilí jsem se dívala za ní a pak jsem se otočila k Nodovi, který čekal na rampě. Jednu z tváří obracel ke mně a prsty měl roztažené jako okvětní lístky slunečnice, která se otáčí za sluncem.

„Kam jdete?“ zeptala jsem se ho. Nod měl kolem své střední části utahované široké řemeny postroje na nošení nákladu.

„Moc práce. Potřebuju součástky. Taky zásoby.“

„Můžeme objednat všechno, co potřebujete.“

Další tvář se zavlnila a otočila se ke mně. „Taky potřebuju speciální věci.“ Protáhl si ramena a zavlnil jimi. „Taky společnost.“

„Jiného Druffa?“

„Vždycky někdo na nějaké lodi. Vždycky někdo v přístavu.“

„Přátelé?“ Představa, že se Nod s někým kamarádí, mi připadala přitažená za vlasy. Na palubě se choval hrozně samotářsky a staral se jen sám o sebe. Nikdy mě nenapadlo, že by se potřeboval s někým sblížit, dokonce ani s příslušníky vlastního druhu.

„Všichni květy stejného Světastromu.“ Udělal pohyb, který odpovídá lidskému pokrčení rameny. „Všichni vítání.“

Prsty kolem obou jeho zvednutých obličejů se zavlnily. Čtyři obličejy na zemi zaklepaly špičkami prstů o podlahu. Netušila jsem, co to gesto znamená, pokud vůbec mělo něco znamenat. Mohla to být netrpělivost, vzrušení, možná obojí dohromady.

„Chcete jít hned?“ Měla jsem ještě spoustu dalších otázek. Například mě zajímalo, kde se Druffové scházejí. Když jste chodili po Camrose, narazili jste na Druffa, jen když měl nějakou práci nebo něco zařizoval. Vypadalo to, že se během dne nikdy nezastaví s přáteli, a nevzpomínala jsem si, že bych někdy nějakého viděla v baru nebo v restauraci. Mají své vymezené prostory, nebo se prostě scházejí v prašných kolektorech stanice?

„Práce nečeká. Loď uzdravovat. Moc co dělat.“

Všimla jsem si šmouhy od vazelíny na jedné jeho noze a skvrny prachu na druhé. Nod trávil většinu času prolézáním pod přístupovými panely a v kabelových kolektorech, aby byla *Vrtošivá fena* v pořádku a letuschopná. Na oplátku žádal velice málo – jen kousky starých drátů, aby si mohl ve strojně postavit hnízdo. To nejmenší, co jsem pro něho mohla udělat, bylo, že ho nechám jít, aby strávil pár hodin mezi svými.

„Tak běžte.“

„Ano, kapitánko.“ Nod vděčně sklonil hlavy, pak se otočil a po čtyřech se šoural pryč. Dvě zbylé nohy držel zvednuté a otáčel jimi sem a tam, jak se rozhlížel po okolí.

Dívala jsem se, jak Nod prochází za Clayovou dveřmi, které naše oddělení v hangáru spojovaly se zbytkem stanice. Když oba zmizeli, poplácala jsem bok lodě.

„Nezlob tady, než se vrátím.“

Když jsem dorazila na zastoupení Záchranného sboru v horní části stanice, provedl mě uštvaně vyhlížející pobočník v dokonale vyžehlené uniformě halou do zadní kanceláře. Byl mladý a na horním rtu se mu leskly kapičky potu.

„Jste očekávána,“ řekl a uvedl mě do kanceláře velvyslance.

Na stěnách visely zarámované obrazy tuponosých námořních nosičů, které vypadaly jako pendreký. V jednom rohu bublalo akvárium, v němž se v umělých proudech vznášela průsvitná medúza.

„Sally.“

Velvyslanec Odom vstal od stolu a potřásli jsme si rukama.

„Pane velvyslanče.“

Pokynul mi, abych se posadila, a sám se vrátil do svého křesla. Na stole stála konvice s čajem. Nalil dva šálky a jeden mi přisunul. Čaj byl zelený a kouřilo se z něho.

„Mrzí mě, co se stalo Georgi Walkerovi.“

„Děkuji.“ Odkáslala jsem si. „Byl to dobrý člověk. Bude nám moc chybět.“

Dal si do čaje sladidlo a zamíchal lžičkou. Kov zacinkal o vnitřek porcelánového šálku. Zamračil se na mě přes dřevěný stůl. „Byla to vaše chyba?“

Složila jsem si ruce v klíně. „Když ho ten netvor stáhl, neměla jsem ho na očích.“

„Byl tedy sám?“

„Byla jsem s ním.“ Měla jsem sucho v ústech, ale nedokázala jsem se napít. „Byla jsem k němu zády. Varovala jsem ho, aby nechodil příliš blízko k vodě, ale...“

„Předpokládám, že jste provedla vyhodnocení rizika místní fauny?“

Věděl, že jsem to neudělala. *Vrtošivá fena* mu to řekla. Musela, když odevzdávala hlášení.

„Ne, pane.“

Odom si palcem a ukazováčkem uhladil špičky kníru. Stejně jako většina z nás i on dřív sloužil v armádě, ale teď místo uniformy oblékal antracitový oblek a bílou košili s vysokým límečkem.

„Aha.“ Zvedl šálek z podšálku a nosem nasál páru.

„*Tulák* nabíral vodu,“ řekla jsem. „Když jsme se k němu dostali, byl ve vodě už tři dny. Měli jsme jen několik minut k dobru, než se úplně potopí.“

Odom usrkl čaje. „Takže jste vědomě vystavila svoji posádku i sebe nebezpečí?“

„Počítala jsem s jistou mírou rizika.“

Opřel se v křesle a bubnoval prsty. „Ne, kapitánko.“ Konečky prstů odsunul podšálek i s hrnkem stranou. „Neměla jste dost údajů, abyste odhadla *míru* rizika. Rozhodla jste se špatně a bez uvažování a výsledkem je smrt člena vaší posádky.“

„Já...“ Selhal mi hlas. „Je mi to líto, pane.“

Připravila jsem se na kázání, ale on se namísto toho se zjevným úsilím ovládl. Přitiskl si prsty na spánky, zavřel oči a povzdechl si. „Jaké je naše heslo? Heslo, které vymyslela vaše vlastní praprababička?“

„Život nade vše.“

„Nade vše, kapitánko. Nade vše.“ Znovu se opřel. „Proběhne podrobné vyšetřování. Podle pravidel byste do jeho skončení neměla létat, ale...“

„*Geest van Amsterdam?*“

„Obávám se, že ano.“

„Víme něco nového?“

„Jen to, co bylo v původním signálu. Loď čelí útoku v Galerii.“

„Nějaká identifikace útočníků?“

„Nic.“

Setřela jsem z kolene své pracovní uniformy nějaké chmýří. „Budu potřebovat nového doktora.“ Už teď jsem měla sotva základní posádku.

„Kdy odlétáte?“ Nehtem načrtl na stole obdélník a objevil se monitor.

„Za čtyři hodiny, jakmile natankujeme.“

Zadíval se na modře zářící obrazovku a netrpělivě poklepal na několik ikon. „Do tří hodin vám někoho pošlu.“

„Děkuji, pane velvyslanče.“ Vstala jsem. „Ještě něco?“

„Zatím ne,“ opáčil chraplavě. „Hlavně se vraťte s celou posádkou a lodí v jednom kuse.“

Nemusel mi říkat, že až se vrátím, požene mě k odpovědnosti.

Ashton Childe

Leteckou základnu tvořilo jen pár budov a pruh holé země obklopený ze všech stran hustou, páchnoucí džunglí. Když jsem vyšel z relativního chladu kanceláře, udeřil mě večerní vzduch do tváře jako zatuchlý, chcankami nasáklý hadr. Za obvodovým plotem se pařily stromy a jejich koruny se prohýbaly pod tíhou povislých listů. Smrdutým vzduchem se neslo volání a skřeky zvířat a k obloze stoupali rejnokům podobní tvorové s kožnatými křídly.

V omračujícím vedru jsem zamířil k civilní obchodní stanici na protější konci základny. Musel jsem jít podél celé přistávací dráhy, kolem hangárů a šestice baculatých nákladních letadel, která na asfaltové ploše čekala na naložení.

Byl jsem tady na rovníku Cicholu už šestnáct měsíců, hned od začátku povstání, ale stále jsme se já a moje zažívání nedokázali přizpůsobit vlhkosti a pronikavému smradu hniající vegetace. Toužil jsem po chladnějším podnebí severu. Když jsem došel ke stanici, lepily se mi propocené vlasy k hlavě a v nose a v hrdle jsem měl slizko ze zápachu džungle.

Obchodní stanice byla rozlehlá jednopodlažní stavba z vlnitého plechu a bambusu. Téměř celou jednu stranu místnosti zabíral pult, za nímž byly vidět police s konzervami, balenou vodou a další výbavou do džungle. Zbytek místnosti zabíraly stoly a židle. U stěny stál prastarý jukebox jako oltář zaniklé civilizace. Líné stropní větráky sotva pohnuly hustým, rozpáleným vzduchem.

Agentka Petrushková seděla u rohového stolu a na sobě měla civil. Když mě uviděla ve dveřích, ztuhla. „Zdravím.“

Trochu jsem zvedl ruce, aby viděla, že nejsem ozbrojený. „Nepřišel jsem vás zabít.“

Uvolnila se. „Ani jsem to nečekala.“

Přítáhl jsem si židli a shovívavě se usmál. „Ráno jsme nad jižním hřebenem ztratili letoun. Předpokládám, že to byla vaše práce.“

„To sotva.“ Pracovala pro Vnější a sledovala naši tajnou operaci.
„Kdo s tím letěl?“

„Harris.“

„Tak tady máte odpověď. Včera tady byl až do svítání, popíjel bourbon a kouřil listy barracudy.“

„Opravdu?“

Znuděně pokrčila rameny. „Ty nový neviditelný letouny jsou bezva. Vůbec jsem nevěděla, že jste měli včera někoho ve vzduchu. Teda dokud jsem neviděla kouř nad místem havárie.“

Pokynul jsem barmanovi a ten mi přinesl džbáněk piva a dvě čisté sklenice.

„No dobře.“

Místnost se otráasala duněním dalšího nákladního letadla, které stoupalo k obloze s potravinami a municí pro povstalce v horách. Poslouchali jsme, jak zvuk jeho motorů pomalu splývá s večerním sborem džungle.

Navigace v horách zahalených v mlze byla zrádná i za nejlepšího počasí. Jestli Harris letěl unavený nebo nadrátovaný, bylo docela dobře možné, že prostě narazil do země nebo se srazil s jedním z těch obrovských rejnokovitých tvorů. Za podobných okolností se to už stalo několika pilotům. Tihle chlapíci byli civilové, ale pracovali ve válečné oblasti. Nebyli zvyklí létat v nízké výšce nad složitým terénem, a navíc občas pod palbou. Když je nakonec dohnal stres – a k tomu nevyhnutelně docházelo –, buď ukončili smlouvu, nebo skončili jako Harris.

Nalil jsem pivo.

Povstalci si dokázali tisknout vlastní zbraně, ale neměli vybavení ani čas na výrobu dostatečného množství munice a zdravotnického materiálu. Proto se jednou za čtrnáct dní k hranici systému přiblížila nákladní loď Konglomerátu a volným pádem vypustila nákladový modul, který pak na padácích přistál v moři, několik kilometrů od ústí delty. Tam z něho místní rybáři vyndali neoznačené bedny a přivezli je sem, na základnu, kde jsme je naložili do letadel a znovu shodili, tentokrát v horách.

V prvních dnech operace jsem se účastnil většiny cest, navazoval vztahy s některými místními veliteli partyzánů, vyjednával podmínky pomoci. A potom, asi dva měsíce ode dne, co jsem vstoupil na tenhle šutr, jsem udělal tu chybu, že jsem přistál na okraji vesnice, kterou povstalci nedávno „osvobodili“. V dusném odpoledním vzduchu se vznášel příkrv popelavě bílého kouře. Nic se nehýbalo. Většina vesničanů zahynula ve vypálených příbytcích. Jejich ostatky jako ohořelé větve

trčely z dýmajících hromad, které zbyly z jejich bývalých domovů. Zhruba dvanáct těch, kteří přežili, bylo přivázáno ke kúlům na návsi. Někteří byli zastřeleni, jiní vykucháni a vnitřnosti jim vyhřezly do prachu u nohou. Jejich mrtvoly se skloněnými hlavami visely na vlhkých poutech. Kúly byly zapuštěné do země v hrubém půlkruhu a z toho jsem usoudil, že než vesničany zabili, museli se dívat, jak jejich hospodářská zvířata jedno po druhém nabodávají na dlouhý bambusový bodec.

Když zvířata došla, udělali povstalci druhý bodec a začali nabodávat děti. Začali s asi třináctiletým chlapcem a pak pokračovali od nejstaršího k nejmladšímu...

V levém oku mi zacukalo. Od té doby jsem v horách nebyl. Odkášlal jsem si a zahnal vzpomínky.

„Ozvali se vám v poslední době vaši šéfové?“

Petrushková se usmála a přejela palcem po orosené sklenici. „Od minulého týdne ne. A co vaši?“

„Právě teď.“

„A?“ Měla prázdnou sklenici. Natáhla se přes stůl po uchu džbánku. Rozhlédl jsem se. Kromě barmana jsme to tady měli celé pro sebe.

„Dostal jsem nový úkol.“

„Bylo načase.“ Nalila si a usrkla pěnu. „Protože tady vás to sere.“

Řekla to s úsměvem, ale věděl jsem, že má pravdu. Věděl jsem to osmnáct dlouhých, nepříjemných měsíců.

Věděl jsem to od okamžiku, kdy jsem vkročil do té vesnice.

„Jdu prostě tam, kam mě pošlou.“ Dokonce i mně samotnému to znělo nepřesvědčivě. Povytáhla obočí.

„A jako dobrý voják děláte, co se vám řekne?“

Cítil jsem, jak mi zase zacukalo levé oko. Hlavu jsem měl jako bouřkový mrak. Nadzvedl jsem se na židli. „Nevím, jak se v tom liším od vás.“ Jako agenti jsme už oba byli za zenitem a to byla jedna z věcí, které nás spojovaly.

Oba jsme byli veteráni. Pro rozvědku Konglomerátu jsem pracoval bezmála dvanáct let, ona byla agentkou Vnějších deset let. Implantáty, které jsem měl v lebce, a v pětadvaceti jsem si díky nim připadal nabuzený a mimořádný, byly teď, v sedmatřiceti, anachronismem. Přímé spojení se stalo něčím jako prokletím. Když jsem začínal, byli kapitáni lodí Konglomerátu trvale napojeni na své lodě. Teď všechno prováděli prostřednictvím hlasových povelů. Invazivní neurální vylepšení bylo přežitkem a celistvost lebky byla opět posvátnou. Alespoň uvnitř Většiny.